

JÓ REGGELT!

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 7. szám, 2020. február 14.

Talán két éve nyílt közelünkben egy „kínai diszkont”. Hamar népszerű lett, kedves pár sűrög-forog reggeltől estig az üzletben. A minap a pénztárnál előttem egy nő kért műanyag szatyrot a pakoláshoz, kapott is, fekete színűt.

„Mi ez? Adjon már más színben, ez olyan, mint egy hullazsák!” – tört ki a hölgy. S méltatlankodva rám néz, erősítsem meg. Nem reagáltam.

Míg fizetett, megkérdezte a fiatalembert, milyen az idő Pekingben. „Még sosem voltam ott” – érkezett a válasz. „Hogyhogy? Igaz, nagy ország” – szól a nő, s már megint keresi a tekintetem. Most reagáltam: „Ők vietnamiak.”

(Beszélgettem már velük. Megtudtam, hogy hét éve vannak nálunk, azóta egyszer sem tudtak még hazamenni, nagyon hiányoznak az otthoniak.)

A nő elbiggyesztette a száját, s odavetette nekem: „Egyébként nem mindegy?”, s lóbálva a zöld szatyrot kivonult az üzletből.